

Ivona Březinová

Židle pro Anhelinu

Ilustrovala Mila

albatros | pasparta

Židle pro Anhelinu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

ALBATROS

PASPARTA

Ivona Březinová

Židle pro Anhelinu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ivona Březinová

Židle pro Anhelinu

Ilustrovala Mila

ALBATROS
PASPARTA

© Albatros, 2023
© Pasparta Publishing, 2023
© Ivona Březinová, 2023
Epilogue © Veronika Šporclová, 2023
Illustrations © Bohumila Becerra-Gablasová, 2023

www.brezinova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-07199-2 (Albatros)
ISBN 978-80-88429-89-0 (Pasparta Publishing)

ISBN e-knihy 978-80-253-07249-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-07250-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-07248-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Boršč

Byl čas oběda. Školní jídelnou se nesl běžný šum doprovázený cinkotem příborů. Žofka lžící zalovila v červeně zbarveném talíři a nakrčila nos.

„Co je to za divnou polívku?“

„Boršč. Ty neznáš boršč?“ vzhledla k ní Sára.

„Ne.“

„Já taky ne,“ přiznala Sára a hlasitě se zasmála, „ale je to napsaný v jídelníčku. Prý na uvítanou těm z Ukrajiny.“

„Plave v tom řepa,“ zašklebil se naproti sedící Jakub. „Řepu nejím,“ odstrčil od sebe táč.

„Mně boršč náhodou chutná,“ zamumlal Tomáš plnými ústy.

„Jenže tobě chutná všechno,“ usadil ho Jakub pobaveně.

„Hele, už jdou!“ sykla Sára a loktem šťouchla do Žofky, takže obsah Žofčiny lžice skončil na tričku.

„Bezva! Tohle zaručeně nepůjde vyprat. Fakt dík!“ utrhla se Žofka na kamarádku.

Její slova prořízla náhle ztichlou jídelnu. Ustal hovor, hřmot talířů a šoupání židlí, kuchařky za výdejními okénky přestaly lomožit hrnci i štosy špinavého nádobí. Všichni zvědavě pozorovali skupinu příchozích.

Bylo jich asi tak deset patnáct. Od prvňáků, kteří se drželi za ruce, až po klátivé výrostky, kterým se do jídelny očividně nechtělo. Hubená dívka s dlouhými hnědými vlasy se ve dveřích do jídelny

dokonce zastavila. Chvíli to vypadalo, že se otočí a uteče. Ale kluk stojící za ní ji nakonec několika dloubanci vtlačil dovnitř. Brunetka vzdychla a trpně se postavila do fronty vedoucí k výdejnímu okénku.

Ne že by neměla hlad, měla. Cítila však, že vstupují na další jeviště, kde je každý bude okukovat. Jako by byli exotické opice. Jsou z jiné země, to ano, ale z nijak vzdálené. Ukrajina je součást Evropy. Vypadají stejně, chovají se stejně. Tak proč na ně všichni civí? A pořád. Nejdřív na hranicích. Pak ve vlaku. Při registraci do asistenčního centra pro uprchlíky. V tom velkém domě, prý kulturáku, který pro ně narychlo upravili, aby měli kde spát. A teď tady, ve školní jídelně plné cizinců. Vlastně ne. Oni jsou tu doma. To my jsme cizinci, přiznala si smutná a zmatená. Utíkáme, protože u nás doma je válka, a tady ne. Možná proto si nás všichni prohlíží.

„Tak copak, děvče?“ vytrhla ji kuchařka z úvah a usměvavě ukázala na talíř polévky. „Vezmi si. To je ta vaše. Boršč.“

Automaticky natáhla ruku, ale pak ucukla jako uštknutá. Boršč. Boršč! Zmateně zírala na hustý pokrm. Ucítila povědomou vůni. Nebyla stejná, to ne, ale přesto se jí okamžitě vybavila babiččina tvář a žilnaté ruce nalévající jídlo z hrnce velkou kovovou naběračkou do dvou misek. Jedna měla na dně obrázek slona, druhá obrázek žirafy.

„Ni, d'akuju,“ zavrtěla prudce hlavou.

„Ale vždyť to je boršč,“ opakovala kuchařka nemile zaskočená a dotčeně pohlédla na kolegyni u vedlejšího okénka. „Chápeš to?“

„Třeba ho nejlí,“ pokrčila druhá rameny a vrazila dívce do ruky talíř s řízkem a bramborovou kaší. „Na.“

„Ďakuju,“ píplo děvče nesměle a se sklopenou hlavou se přesunulo až ke zdi, kde zůstalo stát.

Ostatní malí Ukrajinci jeden za druhým postupovali podél nerezového pultu a někteří si sami, jiní s pomocí ukrajinské tlumočnice odnášeli talíře ke stolům.

Jídelnou už letěl šepot, jak si české děti sdělovaly první dojmy.

„To jsou oni? Ti, co utekli před válkou?“

„Sotva.“

„Ale jo, musí to být oni, kdo jiný by to byl?“

„Nevypadají jako uprchlíci.“

„A jak podle tebe vypadá uprchlík?“

„Nevím.“

„Tak vidíš.“

Stoly se rychle zaplňovaly. Hluk odsouvaných a přisouvaných židlí se stupňoval, stejně tak brnkání lžic o talíře a nepříjemný skřípot nožů na porcelánu, jak strážníci krájeli vepřové.

„Jsou to oni,“ prohlásila Sára. „Říd' a přece ráno hlásila školním rozhlasem, že dneska přijdou.“

„Tak přišli, no,“ zafuněl Tomáš. „Myslíte, že si můžu jít přidat, nebo mám počkat, až jestli na všechny vyjde?“

„Hele, tamhleta holka si nemá kam sednout,“ všimla si Sára hnědovlásky bezradně stojící s talířem u zdi. „Hej! Pojd' k nám. Tady je volná židle,“ mávla na ni.

Hubená Ukrajinka neslyšela. Žofku napadlo, že možná dělá, že neslyší. Nebo nerozumí? Teď dokonce maličko popošla a položila ták na parapet okna. To už si jí ale všimla tlumočnice.

„Anhelino! Davaj, tut misce,“ uvolnila mladá žena své místo u stolu a s úsměvem pokynula dívce, která s viditelnou úlevou usedla mezi ostatní.

Diktát

„A to se jako nebudou učit?“ zajímalo Matouše, když druhý den paní učitelka svoje pátáky poprosila, aby pro ukrajinské děti přinesli do školy různé obrázkové knihy, pastelky, fixy a společenské hry.

„Budou se učit,“ ujistila ho. „Možná dokonce víc než vy. Nejdřív ze všeho musí zvládnout základy češtiny, to pro ně není jednoduché. Jen naučit se naše písmo asi dá těm mladším docela zabrat. Ale budou i hodně kreslit, zpívat, sportovat a chodit na výlety po okolí.“

„To není spravedlivý, paní učitelko,“ ozvala se Monča. „Já bych místo matiky taky chodila po výletech.“

„Souhlas,“ přidal se Jakub. „A klidně bych při tom mluvil česky,“ dodal poťouchle.

„To věřím,“ rozesmála se učitelka. „Mluvení ti jde na jedničku, Jakube. Ale s psaním je to maličko horší, co?“

„Náhodou... kouli z diktátu jsem od pololetí dostal jen jednou,“ bránil se.

Vzápětí by si však nejradši zauzloval jazyk, protože paní učitelka prohlásila, že je dobře, že jí Jakub diktát připomněl. Vlastně už dlouho žádný nepsali, tudíž by si jeden malý, řekněme na psaní velkých a malých písmen, mohli dát hned teď.

„Že já nedržel pusou,“ brblal. „Diktát! A na malý a velký písme-na! To by snad bylo lepší být uprchlík!“

Učitelka ho sjela dlouhým přísným pohledem.

„Takhle už nikdy nemluv! Vůbec totiž nevíš, co říkáš.“